

F. t. L. ang. Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København m. m.

tingstidende for samme Aar Sp. 1359, Folketingstidende for samme Aar Sp. 3206—07, 3217 og 4481 samt Finanslovdebatten i Folketinget den 11. Oktober 1913, Folketingstidende 1913—14 Sp. 316—18 og 1505—06. Ogsaa senere under Behandlingen af Forslaget til Lov om Rettens Pleje blev det paagældende Spørgsmaal rejst fra forskellig Side, men det blev ikke i Rigsdagen taget op til nærmere Behandling og Afgørelse. Endelig blev Spørgsmaalet paany berørt i Landstinget den 12. Marts 1918 under Behandlingen af Forslag til Finansloven for Finansaaret 1918—19, jfr. Landstingstidende 1917—18 Sp. 1392—94 og 1402—03.

I Henhold til et af den daværende Justitsminister, senest under den sidstnævnte Forhandling, derom givet Tilsagn nedsatte Justitsministeriet den 28. Februar 1919 et Udvalg med den Opgave: „at overveje og afgive Betænkning angaaende Spørgsmaalet om Retsbetjentfuldmægtigenes Adgang til at udføre private Forretninger samt deres Lønforhold m. v.“.

Dette Udvalg afgav sin Betænkning den 14. Januar 1921. Udvalget havde delt sig i 3 Mindretal, der hver for sig fremsatte sine Bemærkninger, men Udvalget havde derefter samlet sig om et fælles Forslag gaaende ud paa, at fra den 1. April at regne, som indtræffer 10 Aar efter Lovens Stadfæstelse, vil samtlige Dommerfuldmægtige ved Underretterne udenfor København være at statsansætte og dermed være undergivne Reglerne i Lov Nr. 489 om Statens Tjenestemænd af 12. September 1919, særlig ogsaa Lovens § 473. Denne Bestemmelse i Tjenestemandsløven, der svarer til § 342 i Lov Nr. 126 af 27. Juni 1927 om Statens Tjenestemænd, forbyder de under Justits- og Politivæsenet ansatte Tjenestemænd at paatage sig eller udføre nogen Bivirksomhed, der er uførelig med eller egnet til at fremkalde Tvivl om den samvittighedsfulde og uhildede Opfyldelse af deres Tjenestepligt eller er i Strid med den Agtelse, der skyldes deres Kald.

I Rigsdagssamlingen 1921—22 fremsatte Justitsministeren i Landstinget „Forslag til Lov om Statsansættelse af Dommerfuldmægtige ved Underretterne udenfor København“, hvilket Forslag var enslydende med det af Udvalget foreslaaede subsidiaære Forslag, dog at der foruden til Tjenestemandsløvens § 473, 1ste Stykke, foretoges en særlig Henvisning til samme Lovs § 44, der er ligelydende med § 44 i Tjenestemandsløven af 1927, og som indeholder den

almindelige Regel om Tjenestemandens Adgang til at have Beskæftigelse udenfor Statstjenesten. Efter at Forslaget havde været underkastet første Behandling, jfr. Landstingstidende 1921—22 Sp. 48—49 og 59—76, overgik det til anden Behandling og blev henvist til et Udvalg, der ikke naaede at afgive Betænkning inden Rigsdagssamlingens Slutning.

I Rigsdagssamlingen 1922—23 fremsattes Forslaget paany i Landstinget. Forslaget var i Overensstemmelse med det i Rigsdagssamlingen 1921—22 fremsatte Forslag, idet der dog som en ny § 2 var indføjet en Bestemmelse om, at det i det Omfang, som Justitsministeren maatte bestemme, var forbudt Fuldmægtigene ved Underretterne i de sønderjydske Landsdele fra den 1. April 1923 at drive privat juridisk Virksomhed som Erhverv. Forslaget gennemgik 3 Behandlinger i Landstinget, jfr. Landstingstidende 1922—23 Sp. 103, 140—154, 1265—70 og 1282 samt Rigsdagstidende for samme Aar, Tillæg B. Sp. 2783—86 og Tillæg C. Sp. 1679—80, men naaede ikke at blive behandlet i Folketinget inden Rigsdagssamlingens Slutning. Under Forhandlingerne i Landstinget udgik den specielle sønderjydske Bestemmelse. Endvidere blev der i § 1 foretaget den Ændring, at ikke alle Dommerfuldmægtige skulde statsansættes, men — efter nærmere ved Lov fastsatte Regler — kun mindst een Dommerfuldmægtig ved hver Underretskreds udenfor København, hvorhos det i en ny § 2 blev fastsat, at de særlige Regler i Tjenestemandsløvens §§ 44 og 473, 1ste Stykke, ogsaa skulde finde Anvendelse paa de Dommerfuldmægtige, som ikke blev statsansatte. Endelig blev der som § 3 vedføjet en ny Bestemmelse om, at den, der ønsker at opnaa fast Ansættelse som Sekretær eller i højere Stilling i Ministerierne eller at faa Beskikkelse som Landsretssagfører, skal have gjort Tjeneste i mindst 1 Aar som Fuldmægtig hos en Underretsdommer eller Politimester eller paa et Amtskontor; under særlige Omstændigheder kunde Justitsministeren dog meddele Dispensation herfra.

Det saaledes af Landstinget vedtagne Forslag fremsattes i uændret Skikkelse i Folketinget i Rigsdagssamlingen 1923—24 og blev efter første Behandling, jfr. Folketingstidende 1923—24 Sp. 25 og 1647—73, henvist til et Udvalg, der afgav Betænkning den 27. Marts 1924, jfr. Rigsdagstidende 1923—24, Tillæg B. Sp. 2471—78, og heri foreslog en ny Affattelse af Forslaget. Paa Grund af Rigsdagssamlingens Slutning naaede Udvalgets Betænkning ikke at